

I.

Царь и войникъ.

Служилъ войникъ въ полка цѣли двадесетъ и петъ години, а царя не видѣлъ. Най-послѣ, отишълъ той у дома си. Почнали да го питатъ за царя, а той не знае, какво да имъ каже. И ето почнали да му се смѣятъ роднини и познати.

— „Вижте, — викали тѣ, — двадесетъ и петъ години служилъ, а царя не видѣлъ.“

Мжчно станало на войника, и той се запжтилъ назадъ — да види царя. Влѣзълъ въ палата.

Царьтъ го попиталъ:

— „Защо си дошълъ?“

— „Тѣй и тѣй, ваше царско височество, цѣли двадесетъ и петъ години ти служихъ, а въ лице не те видѣхъ. Дойдохъ да те видя“.

— „Добрѣ, гледай ме“.

Войникътъ обиколилъ три пѣти царя и все го оглеждалъ.

— „Хубавъ ли съмъ?“

— „Хубавъ си“, отговорилъ войникътъ.

— „Сега, казалъ царьтъ, ще ми отговаряшъ, каквото те запитамъ: — Кажи ми, колко е високо небето отъ земята?“

— „Толкова високо, че тамъ се гръмне, тукъ се чуе“.

— „А колко е широка земята?“

— „Ето тамъ изгрѣва слънцето, а тамъ захожда. — Толкова е широка!“

— „А дълбока ли е земята?“

— „Да, азъ съмъ ималъ дѣдо, който умрѣлъ прѣди деветдесетъ години и го заровили въ земята. Оттогава не се е връщалъ. Трѣбва да е дълбока земята“.